

Kis Pál István

Szőlőhegyi idill

Pászták közén a nyáresti árnyak,
táncoló, mámoros bohémek,
jönnek, vígak és elszántak,
birtokba veszik a völgyet,
a lombbal vetett ágyat,
a dombok ölet, a vétkező,
a titkolt vágyakban rejtező
kéjre-szűz szemérmét.

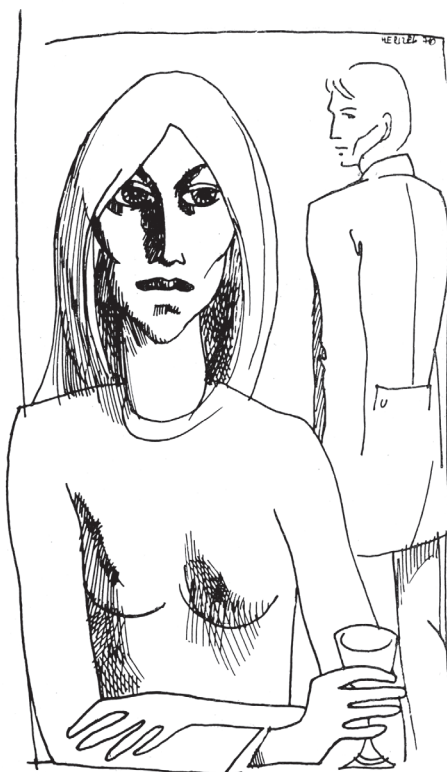
Én meg csak ülök a kopott kerti lócán
a kezemben pohár, a nap még idesüt,
merengek a dombok asszony öle voltán,
csípőjük vonala ott ível mindenütt!

Borom tükrén a nyáresti fények
mind megannyi Salome tánca,
hívnak, csókra kész ledérek,
ragyogni gyúlt pohárba
szerelmes, szép ígéket,
míg mámort költ a lobogó,
a borok tüzébe' lángoló
bolydult-vér románca.

Én meg csak ülök a kopott kerti lócán,
ernyőm, a vén dió bársonyos árnyat ölt,
merengve a kancsó megürülve fogytán,
várom szép estemet, felvidít még e flört!

Illattal kufár nyáresti szellők,
a máskor évődő víg kofák,
a fecsegni mindig elsők,
halkan, akár a mandulák,
a kőháj magvát költők,
hozzák súgva, alig neszelve,
vigalmat oltva az estbe,
nyárejtem szűrt borát.

Ülök még kicsit a kopott kerti lócán,
a Kedves is ráér, poharat öblöget,
sercenése lobban a gyertya kanócán,
friss borral kínál, s én rábólintok:
Jöhet!

Ballada a neves borászhoz

Dúzsi Tamás poharára

Mondd, ha Égbe vinné léha kedvem,
szép imámhoz lenne jó borod?
Míg a vágya aszott céda bennem,
hangom érdes, dalra unt kokott.
Hej, pedig hű társ a víg torok,
égi-karnak vagy lotyónak zengjen,
lásd, enyémmel dalba úgy fogok;
Égig érjen híred énekemben!

És ha asszonyölre dőlne kedvem,
bomlott nászra van jó tűzborod.?.
Míg a lángot gyertya égi bennem,
füstbe mén a kedv, vagy elcsorog.
Hej, pedig még várnak víg torok,
feltűzelve késznek kéne lennem,
add a bort, s a dalba úgy fogok;
Égig érjen híred énekemben!

Majd ha kor s a nyű próbálja kedvem,
annak enyhe lesz-e szűrt borod?
Kegyre lesni, bármi gyűrje testem,
mint a girhes macska nem fogok.
Félre rusnya gyásszal ült torok,
azt a bort, a Grál jelét a kelyhen,
add, s én érte dalba úgy fogok,
Égig érjen híred énekemben!

Ajánlás

Herceg, tudd, ha versem olvasod,
ihletőmet nem bagóért vettem,
érte, meglásd, dalba úgy fogok,
Égig érjen híre énekemben!

Vigadó szeretőm

A tavaszra ébredő Nap
fényfátyol-keringőt lejtett
kacér volt forró és perzselő
feledve a fondorszűz szemérmét
táncolt csak bámulják a leskelő szentek

mosolyába egy felhőpamacs
mormolta a vágyat megvalló ígéket
én meg mohón s rajongva csókoltam
bánva is hogy fáj
ha fáj majd
hogy úgy múlik
azzal is csak éget
lángtengerré téve kint
és bent a mindenséget...

felizzó testéről a páratültl letéptem
arcomba hullattam szökülő fényeit
viszontöleltem én parázs a lángot
a csirázó magot fényölére szórtam
áldoztam gyökeret törzset és lombot
égttem én az ég tűzébe mártott
fáklyaként lobogva...

Istenem
mert így akartad
hát vigadó szeretőm lett a Nap
én meg a tűz
benne el ne égjek
hogy várjon bár hullni az alkonyat
ne féljem többé a sötétet...

mert értem jön ugye
minden áldott reggel
megölel és megyünk
együtt – tűz a tűzben
lenni a táruuló végtelen
vagy épp a fényparány
a harmatcseppnyi űrben!